

Михалаки.

Той викаше холодно, холодно?

Кйоръ Хасанъ.

Еветъ.

Михалаки.

Ами ти, какво му рѣче?

Кйоръ Хасанъ.

Азъ му рѣкохъ . . . санкимъ щяхъ да му речъ
. . . ама не смѣяхъ . . .

Михалаки

Не смѣеше а? Ти не смѣеше! Хж, не смѣешъ?
А защо не смѣешъ? . . Хе, послѣ? . .

Кйоръ Хасанъ.

Азъ искамъ, чорбаджи, да го сторатъ тербие. И
затова на тебе се молж да обадишъ това на начал-
никътъ . . Ти си голѣмъ човѣкъ . . . познава те
началникътъ . . . Ти да му раскажешъ, каква е
работата, та той да намѣри казака, дѣто носеше
само една ржавица . . . та да го пита защо ми
изгори плетътъ.

Михалаки (недоволенъ).

А ти за кого ме зимашъ? Азъ съ началникътъ
хичъ приказвамъ ли? Чорбаджи Михалаки кой е?
Азъ съ валий сжмъ приказвалъ! и два нишана имамъ.
При губернатора, при губернатора щж идж! . . .
Ние сме приятели . . . Началника кой го бръсне?
. . Щж му раскажж каква е работата и щж ис-
пуша отъ него едно нѣмско цигаро . . . Мидхадъ
паша чубукъ ми даваше . . . Ама сега нова мода
. . . Русията, разбирашъ ли? *Дюн्यानъ члргж фел-*
лекъ джргъ, казваше едно време плѣвенския даскалъ.